

855

Διαθήκη

φ. 452^{Γ-ν}

/ Φ 490

/ [+ Εἰς δ]όξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1689/ ἐν μηνὶ Ἀπριλίου 13
εἰς τὴν τοποθεσίαν / [τῆς] Ποταμιᾶς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κὺρ Νικολάου Μαΐτου
παρόντος κάμοῦ τοῦ ὑπο / [γ]ράφοντος νοτάριου προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν ἄνωθεν
κὺρ Νικόλαον καὶ ἀπὸ τὴν συνβί / αν τοῦ τὴν κερά Μαρία ὅπως νὰ τοὺς ποιήσω
τὴν μπαροῦσαν τὸς διαθήκη εὐρισκόμε / νοι καὶ οἱ δύο τὸ ἀντρώον ὅλο ὑγιεῖς
χωρὶς καμμιᾶς λογιῆς σωματικῆς ἀσθένειας / μήτε νόσον περιβαλλόμενοι ἀλλὰ περι-
πατῶμενοι ἐνθεν κακεῖθεν σῶον ἔχοντα τὸ νοῦ καὶ / τὴν γλῶττα καθαρά καὶ τὰς
ἀκοὰς καὶ τὰ ἀκοὰς καὶ τὰς ἐτέρας τὸς αἰσθήσεις χάριτι Χριστοῦ μὰ φοβιζά / μενοι
τὴν ἀωρίαν τοῦ πικροτάτου θανάτου μὴν τοὺς καταλάβῃ ἀφνίδια καὶ μείνου / ἀδιόρ-
θωτοιν διὰ τοῦτον ποιοῦσιν τὴν μπαροῦσαν τὸς διαθήκη ὅπως μείνουσιν τὰ τίποτέ / ς
τὸς διορθωμένα καὶ ἡ ψυχὴν τὸς κυβερνημένη εἰς τὰ πάντα καὶ οὕτως ἐν πρώτοις
ἀφῆ / νου πᾶσιν τοῖς ἐν χριστιανοῖς τὴν εὐ Κυρίου ἀγάπην καὶ τετελειωμένην συν-
χώρεσιν τοῖς εἰπόντιν / κατ' αὐτῶν τί ἀγαθὸν ἢ πανηρόν, ἔπειτα ζητοῦ καὶ αὐτοῖν
τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν. Εἶτα λέγειν ὁ / ἄνωθεν κὺρ Νικόλαος πὼς ἂν τοῦ τύχην θά-
νατος νὰ τὸν ἐπᾶσιν εἰς τὴν Κυρία τὴν Πρωτό / θρονον νὰ τὸν ἐνταφιάσουσιν ἐκεῖν
ὁποῦ εἶναι καὶ ὁ πατέρας τοῦ ἐνταφιασμένος καὶ ἀφῆ / νει εἰς τὸν αὐτὸν θεῖον ναὸν
τῆς Κυρίας τῆς Πρωτόθρονος ὁποῦ τὴν σήμερον τὴν κυριεύειν ὁ / ἅγιος ὁ οἰκονόμος
τῆς Τρυμαλίας ὁ παπᾶς κὺρ Νικόλας Γιαννάκης Πολίτης τὸ ἓνα / τετάρτιν τοῦ πρα-
μάτου ποῦ ἔχειν στὸ Ρέπα καὶ τὰ ἄλλα τρία τετάρτια τὰ ἔχειν ὁ παπᾶ / κὺρ Ἀντώνιος
ὁ Πολίτης ὁ μπάρμπας τοῦ ἄνωθεν ἀφέντην τοῦ οἰκονόμου. Ἀκόμην καὶ τὸ / ἀμπέλι
[[ὄν]] τοῦ Σπήλιου ποῦ ἔχειν παντοτινὸ μετὰ τὸν Δημήτρην τοῦ Ἰωάννη τῆς Φλουροῦς
καὶ εὕρισ / κεται ἡ γραφὴν τοῦ εἰς τοῦ παπᾶ κὺρ Ἰωάννη τοῦ Μελισουργοῦ τὰ ὅποια
τοῦ τὰ ἀφήνει τοῦ ἀγίου τοῦ οἱ / κονόμου μετὰ τὴν κοντετζιὸν ἐτούτην ὅτιν ἀποσβιώσει
ὁ ἄνωθε κὺρ Νικόλας ἀπὸ τὸν κόσ / μον ἐτούτον νὰ εἶναι κρατημένος ὁ εἰρημένος ἅγιος
οἰκονόμος νὰ κάμῃ τὴν ὁδοὶν νὰ / σηκώσουν τὸ λείψανον τοῦ εἰρημένου κὺρ Νι-
κολάου νὰ τὸ πᾶσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κυρίας τῆς / Πρωτόθρονος νὰ τὸ ἐνταφιάσῃ
ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν ἐγ[[.]]ράψῃ καὶ εἰς τὴν ἁγία Πρόθεσιν καὶ / νὰ τοῦ κάμῃ καὶ ἓνα
σαρανταλείτουργον μετὰ ξεκάθαρη κοντετζιὸν ὅτιν τὴν νιτράδα τοῦ / τεταρτίου τοῦ
ἄνωθεν πραμάτου τοῦ Ρέπα καὶ τὴν νιτράδα τοῦ ἀμπελιοῦ τοῦ Σπήλιου σὲ κεῖνον /
ὁποῦ τὸς ἀγγίζειν ἐβγάζοντας τὴν μάρτην τοῦ κουντουβερνάρην καὶ τὸ πέπτον

τῆς βασι / λείας τῇ δὲ ἀποδέλοιπην νιτράδαν τῶν αὐτῶν πραγμάτων νὰ τὴν ἐμοι-
 ράζην ὁ ἅγιος / ὁ οἰκονόμος μὲ τὴν συνβία τοῦ ἄνωθεν κύρ Νικολάου τὴν κερά Μα-
 ρία ὡσπότε ζῇν ἡ αὐτὴν / κερά Μαρία καὶ μετὰ τὴν ντελευτὴν τῆς νὰ εἶναι ἐλεύ-
 θεραν τὰ ἄνω λεγόμενα πράγ / ματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἄνωθεν οἰκονόμου νὰ πη-
 γαίνου ἀπὸ παπᾶ ἕως παπᾶ ὅπου νὰ φουμερε / ὕγην τὸν ἄνωθεν ναὸν διὰ νὰ ἔχην
 τὸ μνημόσυνόν του ἀενάως καὶ νὰ μὴν νῆμποροῦ τὰ αὐτὰ / πράματα νὰ πηγαίνου
 εἰς ἄλλο πρόσωπο πάρεξιν εἰς τὸν παπᾶ ὅπου θέλει φουμερεύειν τὸν θεῖ / ο ναὸν
 καὶ νὰ εἶναι πάντα ἀνέσπαστα ἀπὸ τὸν αὐτὸν θεῖον ναόν. Ἀκόμα λέγειν πὼς τὸ /
 χωράφιν ὅπου ἔχειν στὸ Σανκρὶ μὲ τῇ Μαρίνα τοῦ Ἰωάννη Βερνίκου καὶ εἰς τὸν
 Ἅγιον Σώστην ἄλλον / κομμάτιν χωράφιν σύνμπλιο τοῦ ἀνηψιοῦν του τοῦ Στα-
 μάτην καὶ ἄλλο χωράφιν καὶ αὐτὸν σύνμπλιο τοῦ / ἄνωθεν Σταμάτην τῶχειν παντο-
 τινὸν μὲ τὸν Ἰωάννη τοῦ Μαράκη τὰ ὁποῖα τρία κομμάτια τὰ χω / ράφια τὰ ἀφή-
 νει τῆς συνβίας του τῆς κερά Μαρίας νὰ τὰ καρποτρώγην ἕως ὅλη τῆς τὴν ζωὴν
 καὶ ὅ / ποθανώντας τῆς νὰ πηγαίνου εἰς τὰ ἀνήψιαν του τὸ Σταμάτην καὶ τὸ Βασίλη
 μὲ τὴν κοντετζιὸν / ἐτούτην ὅτιν σὲ ὅ,τιν χρέος ἤθελε τοῦ εὐρεθῆν νὰ εἶναι ὑποτεκάδα
 τὰ αὐτὰ τρία κομμάτια / τὰ χωράφια νὰ πωληθῶνται ἀπ' αὐτὰν νὰ βγαίνη τὸ χρέος
 του διὰ νὰ μένη ἐλεύθερον τοῦ Ρέπα / πα τὸ τέταρτον. Ἀκόμα λέγειν πὼς σὲ ὅ,τιν
 ἤθελε τοῦ εὐρεθῆν ἀπὸ ματαρίες συρμές καὶ ὅ, [τιν] / τοῦ βρεθούσιν νὰ εἶναι τῆς
 συμβίας του τῆς κερά Μαρίας τῆς ἐξουσίας τῆς διὰ ἐπινομή [ ] μὴ τὰ μνημόσυνάν
 του ἕως τὸν χρόνον κατὰ τὴν τάξιν, εἰ δὲ ὁ θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμην καὶ τύχη τ[ῆς θά]-
 / νατος καὶ δὲν κάμη τὰ μνημόσυνάν του νὰ πηγαίνουσιν εἰς τὰ ἀνήψιαν του καὶ
 ἐκεῖνα νὰ εἴν[αι κρα] / τημένα νὰ τὰ κάνου τὰ μνημόσυνα κατὰ τὴν τάξιν. Ἐτιν λέγειν
 καὶ ἡ κερά Μαρία [ ] / τὸ σπῖτιν τὸ ἀπόξων ὅπου τὸ ἐκτίσασιν μαζὶν μὲ τὸν
 συνβίον τῆς τὸν ἄνω λεγόμενον κύρ [Νι] / κόλα καὶ τὸ πρεβολάκι ὅπου εἶναι ὁμπρὸς
 εἰς τὸ ἴδιον σπῖτιν τὰ ἀφήνει τοῦ παπᾶ κύρ Γεωργίου / τοῦ Σαβασιλάκη τοῦ ἀνη-
 ψιοῦν τῆς διὰ ψυχικὴν τὸς σωτηρία μὲ κοντετζιὸν ὅτιν ἀπ[οσβι] / ὠσὴν ἀπὸ τὸν
 κόσμον ἐτοῦτον ἡ κερά Μαρία νὰ εἶναι κρατημένος ὁ ἄνωθεν ἀφέντης ὁ παπᾶς νὰ
 [..] / νη τέσσερις ἱερεῖς νὰ λειτουργοῦσιν δέκα μέρες πᾶσαν εἰς νὰ βρεθῆν τὸ σαραντα-
 λεί[τουργον] / τελειωμένον εἰς τὶς σαράντα ἡμέρες καὶ νὰ τοὺς ἐγράψην καὶ εἰς τὴν
 ἁγία Πρόθεσιν δύο πρ[ό] / θεσες μία διὰ λόγουν τῆς καὶ ἄλλη διὰ τὸν ἄντραν τῆς
 καὶ νὰ μὴν νῆμπορῇν νὰ τὰ δώση[ν] / ὁ ἀφέντης ὁ παπᾶς ἄλλο νοῦν τοῦ παιδίου μόνο
 τῆς Κατερίνας ὅπου τὴν ἐβάφτισεν ἡ κερά Μα / ρία καὶ ἄνι κάμη πάλι παιδὶν ἡ
 Κατερίνα νὰ τὸ βγάζην τὸ ὄνομάν τῆς Μαρία νὰ τοῦ τὰ δώ[...] / πάλι ἐκεῖνου. Ἀκό-
 μη ἀφήνει τῆς αὐτῆς Κατερίνας μία φορεσιὰ ροῦχαν τῆς κασέλας, πουκά[μι] / σον
 μποῦστον μπροκάδο καὶ φουστάνι, μπόλια καὶ ἓνα ζευγάρι σεντόνια καὶ ἄν τῆς
 βρεθῆν καὶ κολλα / ἵνα ἡ καὶ δακτυλίδια νὰ εἶναι ἐδικάν τῆς μὲ τοῦτον νὰ εἶναι

κρατημένος ὁ ἀφέντης ὁ [νοικο] / κύρης της νὰ κάνη τὰ μνημόσυνάν της ἕως τὸν χρόνον κατὰ τὴν τάξιν. Ἀκόμη ἀφήνει της τῆς Κατε / ρίνας καὶ τὸ μπουχαγέριν της. Ἀκόμη ἀφήνει τοῦ ἄνωθεν ἀφέντη παπαῖ καὶ τὸ ἄλλον της σπίτιν τὸ μέσα / νὰ τὸ δώσῃ καὶ αὐτὸν τῆς Κατερίνας. Ἀκόμη ἀφήνει καὶ τῆς Φραντζίκας τῆς ἀδελφῆς της μία φορεσιὰ / φουρνίδα ροῦχαν καὶ τὸ ἀμπέλι τὸ κάτω τῆς Πυργιανῆς νὰ τὸ τρώσιν ὡς τὴν ζωὴν της αὐτὴν καὶ ἡ μάναν τος ἡ κερά Ἀναστασία καὶ νὰ μὴν ἡμποροῦν μήτε νὰ τὸ πουλήσου μήτε νὰ τὸ χαρίσουν μήτε διὰ / τῇ ψυχὴν τος νὰ τὸ δώσουν μόνον ἀποθανώντας τος νὰ τὸ παίρῃ ὁ Γεωργάκης ὁ ἀνηψιὸς της νὰ εἶναι ἐ / δικόν του. Ἀκόμη τὸ ἄλλον ἀμπέλι τὸ ἀπάνων τῆς Πυργιανῆς τὸ ἀφήνει τοῦ Μανασῆν νὰ τὸ δώῃ ὅποι / ον του παιδὶ γενῇ ἱερέας διὰ νὰ τὴν ἐμνημονεύῃν με τοῦτον νὰ τὴν ἐθάψῃ εἰς τὸ μνημόρι τοῦ παπποῦ τος εἰ δὲ ἂ δὲ / νῆθελε τὴ θάψῃ / ἐκεῖ νὰ πῇ / γαίνῃ τὸ ἀμπέλι / ὅπου ἤθελε θαφτῇ / καὶ νὰ τῆς κά / νῃ καὶ ἓνα σαβ / βατόχρονο /. Ἀκόμη τὸ πρᾶμα τὸ παντοτινὸν ὅπου ἔχο / με με τὸ Λουρεντζάκη τὸ Ντελλα-Ρόκκα τὸ λέσιν τῆς Ἀρφανῆς τὸ ἓνα τετάρτιν ποὺ κουμαντάρειν / τὸ ἀφήνει εἰς τὸ μέγαν Ταξιάρχην στὸ Σανκρί καὶ εἶναι ἡ γῆς τοῦ εἰς τὸν καρπὸν ἀπὸ μισό της καὶ οἱ ἐλὶ / ἐς τρία μερδικὰ νὰ παίρῃ ὁ Λουρεντζάκης τὰ δύο καὶ τὸ ἓνα ἐμεῖς καὶ νὰ τὴν ἐγράψουν καὶ εἰς τὴν / ἀγίαν Πρόθεσιν. Ἀκόμη τὸ πρεβολάκιν ποὺ ἔχειν ἀπὸ κατωθιὸν ἀπὸ τῆς Ἀρφανῆς καθὼς εὕρισκε / ταν με τὰ δέντρα τοῦ τὸ ἀφήνει τοῦ ἀνηψιοῦν της τοῦ Κωνσταντῆν. Τοῦτα ὅλα ποὺ ἀφήνουσιν τὸ ἄνωθεν / ἀντροῦνον τὰ ἀφήνουσιν μετὰ τὸν θάνατόν τος, εἰ δὲ καὶ ἐθέλασιν πουλήσουν ἀπ' αὐτὰν διὰ χρέος / τος ὅποιον πουλήσουν νὰ μὴν ἔχῃν νὰ κάμῃ ἐκεῖνος ποὺ νουμενάρου ἄνωθεν πρὸς τοῦτο ἀφήνου ξε / χὸς ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἀφήνει εἰς τὴν Μπρωτόθρονον νὰ μὴν μποροῦ νὰ πουληθοῦσιν. Ἐτι ρωτήθησαν παρ' ἐμοῦ τοῦ νοτά / ριου εἰ ἔχουν παραγγείλου τί ἕτερον καὶ εἶπαν οὐχὶν εἰ μὴ ἡ παροῦσαν τος διαθήκη ἔστων ἰσχυρὰ βεβαία καὶ ἂ / χάλαστην παρακαλώντας καὶ ἀξιοπίστους μαρτύρους τοὺς κάτωθεν γεγραμμένους λέγοντας καὶ τοῦτον ὅτιν / ἂν ἀποθάνῃ ἡ κερά Μαρία καὶ ζῇ ὁ ἄντρας της νὰ κρατῇ καὶ νὰ τρώγῃν τὰ πράματά της ὡσπὸτα ζῇν καὶ ἀποθανώντας του νὰ γίνε / ται ὡς ἄνωθεν.

/ — Μανασῆς Κυπραῖος μάρτυρας στὸ παρὸ

/ —

/ — Ἀγουστῆς Ξενάκης μάρτυρας βαλμένος ἀπὸ τὸ ἄνωθεν ἀντροῦνο καθὼς τὸς ἐγροίκεσεν ὑπὸ χειρὸς καμοῦ νοτάριου

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.